

Kalocsa, 1883. november 28. – Budapest, 1956. december 16.

Apja ügyvéd volt. Szülővárosában, a jezsuita gimnáziumban érettségizett, majd elvégezte a pécsi honvéd hadapródiskolát. Először Egerben, a cs. és kir. 60. gyalogezrednél szolgált tiszthelyettesként, majd áthelyezték Sátoraljaújhelyre. Az első világháborúban századosi rendfokozatban szolgált; számos kitüntetést kapott. 1915. július 11-én orosz hadifogságba esett, a tomszki tiszti hadifogolytáborba került, ahol rangidősként lágerparancsnok lett. 1917 tavaszán, az oroszországi polgári demokratikus forradalom győzelme után megszökött, karácsonykor ért haza Egerbe, s újra felvette a katonai szolgálatot. Az őszirózsás forradalom idején az egri katonatanács elnökévé választották. A Tanácsköztársaság alatt, mivel részt vett az egri tiszti lázadásban, előbb Csehszlovákiába, majd Aradra menekült. A kommün bukása után ismét visszatért Egerbe; 1918-as szerepéért egy hónap fogházra ítélték, s rendelkezési állományba helyezték. Utóbb reaktiválták; a katonai szabályzatot ismertető tanfolyam tanára lett. 1931-től Békéscsabán alezredesi rangban ezredparancsnok-helyettes. 1933-ban előléptették ezredessé, de április 27-én egészségi okokra hivatkozva nyugdíjazták. 1930–1931-ben csatlakozott az ellenzéki parasztmozgalomhoz; Heves vármegyében szervezte a Független Kisgazdapártot. 1935-ben és 1939-ben a pétervásárai választókerületben mindkétyszer a második helyen végzett. 1944 decemberétől az FKGP egri, majd Heves vármegyei szervezete, valamint az Egri Nemzeti Bizottság elnöke. 1945. január 15-től 1946. augusztus 12-ig Heves vármegye főispánja. 1945. augusztus 20-tól az FKGP Országos Intézőbizottságának a tagja. 1945. november 4-én a Jász-Nagykun-Szolnok vármegyei választókerületben nemzetgyűlési képviselővé választották. A munkáspártok támadásai miatt 1947. február 4-én kilépett a kisgazdapártból, és mandátumát megtartva március 6-án a Magyar Szabadság Párthoz csatlakozott. Az 1947. évi választások után – ahol a Független Magyar Demokrata Párt Heves–Nógrád-Hont választókerületi listavezetőjeként nem jutott mandátumhoz – visszavonult a politikai élettől. 1950-ben kitelepítették Egerből, a menyénél húzódott meg Csengődön. 1952-ben sikerült Budapestre költöznie. Nehéz körülmények között élt, segédmunkásként helyezkedett el különböző vállalatoknál; egy ideig ládabontó volt a Terimpexnél, végül a Ganz-Mávag Felvonógyárban dolgozott portásként.